

Війна прийшла нежданно.
І за цей час, я тричі думала - помру.
В житті я бачила ще мало,
Але тепер побачила війну.
Що скажу колись своєму сину?
Ех...А розказати буде що!
І про нашу славну «паляницю»,
І про день коли зірвалось зло.
Про нашого «фантома».
Кожен третій наб'є в честь нього татуювання .
Про «Мрію», що спалили,
І про чоловіка,що підірвав себе з мостом.
Про кожного мого солдата-брата та сестру.
Про те, як з Києва тікала.
Про побачення, на яке таки і не прийшла,
Про любов, що народилась під снарядом,
Про те, як Україна об'єдналась,
Як люди стали побороти зло.
«Русский воєний корабель-....»
Ми свою країну просто так не відамо!
Ми браття станемо на мітинг,
Ми кров пролиємо за неньку,
А ти нікчемо ,помреш у муках,
У тебе спокою не буде!
За тих дітей і матерів,
За синів яких чекають рідні,
За розбиті серця матерів і жінок!
За весь бруд на твоїх руках!
Ми об'єдналися!
Ми сильні!
З нами , Бог!
А також перемога!
Все Буде Україна!
Слава Україна!

Ви прийшли на Україну
І вбиваєте дітей
Вам не шкода матерів
Не шкода бабусь і дідусів.
Вам всеодно на голод,
На відключення води.
Ви гвалтуєте дівчат,
Та грабуєте хати.
Рашиський, проклятий народе!
Горять твої бійці!
Тіла змішалися з землею,
яку ви так хотіли!
За кожне цивільне скалічене життя,
За кожного солдата та дорогу,
Ви заплатите життя
Своєю проклятою кров'ю !